

les feres del "bosc"

No cregueu pas que volem donar-vos, ací, un curset de zoologia. No és aquest el nostre intent, ni tampoc hi estem especialitzats. Venim solament a fer un comentari al míting tradicional —catòlico-monàrquico—reaccionari del teatre del Bosc de la capital catalana. En aquest míting, els oradors no es perden pas per etzibar un bell raig de paraules truculents i mal intencionades contra el règim republicà i contra els que el sostenen.

Aquests senyors, a més a més, eren secundats per una «señorita» que no desmereixia per res dels seus eloqüentíssims i ensems ferotges companys. I s'atacà i injurià impunement la República, i també es glorificà i exhibí, vergonyosament i descarada, la bandera monàrquica, odiosa representant de totes les més grans vexacions i despotismes.

I bé, però ells tan tranquils i disposats a repetir i augmentar de proporcions actes semblants.

Fins avui, no ens hem pas assabentat que, per ara, els hagi estat imposat el més suau puniment, la més lleu sanció, el més mínim càstig. Què s'espera? Es que potser aquesta gentussa és encara menor d'edat? Es que gaudeix d'algun privilegi?

Ho diem perquè anem veient que a ells tots els és permès; fan més de ço que poden i vo'en i ningú els molesta per a res, ans el contrari; àdhuc sembla que amb tant d'abús de tolerància, de consideració i de benignitat, alhora, que comporten amb ells les autoritats de la República, se'ls faciliti amb més desimboltura l'expandiment de llurs ideals (?) reaccionaris que embaumen la ciutat d'olors pestilents, saturades de llavor d'inquietuds i d'angúnies.

Ja és hora d'acabar, d'una vegada per sempre, amb tanta habilitat, amb tant desvergonyiment, amb tanta barra. Les autoritats tenen el deure d'obstaculitzar la campanya vil i retrògrada d'aquests catòlico-monàrquics d'aparent inviolabilitat.

Si hom envia a bord d'un vaixell més de cent obrers a terres inhòspites per un frustat però apassionat intent de renovació social és encara més lògic que hom deporti aquesta xurma reaccionària carregada de bilis contra el règim actual, bilis de «verborrea» que de deixar-los fer es convertiria, bentost, en una «intentona», armada fins a les dents, per a implantar el seu esperançat

i enyorat règim, en tots conceptes abominable.

Aquests monàrquics sense fre que en l'exaltament de llurs peroracions porten l'entusiasme fins al punt àlgid de l'agressió verbal, sistemàtica i exaltada, i acaben per invocar al «Cristo Rey», són indignes i mereixedors dels blasmes més durs, blasmes que un altre dia amb merescuda i justa correspondència a la seva malèvola i tossuda insistència, el poble—fins ara carregat de seny i de paciència—pot convertir en enèrgic escarment, truncador de tals gosadies.

Es hora ja—repetim—de què les deportacions no siguin aplicades solament als obrers i havent-hi, com hi ha, motius a bastament justificats per tal que siguin aplicades amb raó veritable i sobrada a aquests ofensors barroers i insolents que, fins ara segueixen impunits.

Breu: per què—preguntem—el governador i el cap superior de policia de Barcelona van tolerar, el diumenge 13 del corrent, que en el míting que celebraren els carlinots, els catòlics i altres no menys reaccionaris que, incansablement, conspiren contra el règim republicà, se l'injuriés i ataqués tan descaradament? Es que hem de creure com, d'una manera certa, sols s'aplica la llei als pobres, als humils, als obrers?

Aquestes feres del «Bosc» que més tard van fer un tiberi al Restaurant del Parc, combinant amb perfecta i plena malícia els llacets dels colors monàrquics amb el «vino de Jerez» i el «vinillo de Rioja»—com deia aquell himno de «Las Corsarias»—les féu esdevenir encara més enfurismades i insultants; la fortalesa del mam les encengué la sang. Creiem que haurien estat més bé tancades a les mateixes gàbies del Parc que no que les haguessin portat a la Presó Model.

Cal recordar que el poble fou l'enfermador de la monarquia, i, en conseqüència, vol que sigui respectada la seva plena voluntat, és a dir, que les autoritats siguin autènticament republicanes, car del contrari el poble faria sentir, implacablement, el pes de la seva autoritat i de la seva força d'una fàisó inexorable.

ROC CLAR.

Porteu els vostres fills a l'escola civil.

de col·laboració

la conducta paral·lela de dos alcaldes

Heu's ací un cas digne de tenir-se en compte per l'esdevenidor social del nostre poble, per les característiques en què es desenrollà, encara que desconexim en absolut la ideologia político-social de la primera autoritat de la ciutat d'Olot.

A la capital muntanyenca, amb motiu de la vaga del 15 de febrer, l'alcalde senyor J. de Garganta no autoritzà la sortida de la guàrdia civil de llur caserna, per reprimir la vaga; no ho cregué convenient, donat el caire pacífic de la mateixa, guanyant-se amb aquesta gesta, una absurda i grotesca protesta de la Patronal que l'obligà a presentar la dimissió del càrrec. Però, allavors, la classe treballadora, reaccionant davant l'atropell de què era víctima aquell home que havia sapigut mantenir els seus principis en un lloc preeminent a causa d'aquell acte de no violència; (¿què significa la sortida d'aquest cos armat? més que violència es un alarde de fuerza,) i que donà una lliçó de com es governa un poble, que bé podríem fer vots perquè l'alcalde de la nostra ciutat l'aprofités.

A Olot, doncs, per premiar la conducta exemplar seguida per J. de Garganta i per contrarrestar la protesta de la Patronal, els obrers, tots, com un sol home, conscients del que significava que aquest seguís governant la ciutat, organitzaren una manifestació de simpatia i adhesió perquè no dimís del càrrec, la qual manifestació sortí de la plaça de la República per anar fins el domicili del senyor de Garganta, el qual tot emocionat els dirigí la paraula dient-los que els desitgs d'ell eren els desitgs del poble, i que, per tant, no presentaria la dimissió.

Altament, ací Figueres, no podem pas dir semblant cosa sinó a la inversa, encara que ja era d'esperar i en recordar aquelles famoses paraules de l'alcalde figuerenc: *demà hi haurà doble guàrdia civil*, demostra que aquests dos alcaldes segueixen una conducta absolutament paral·lela.

FRANCESC ARMADÀ TRÉBOL.

GRAMOFONS, DISCOS i RADIO
Prat de la Riba, 22